

at en Arbeidsgeber i Landbruget, en Husmand, for egen Regning faar Sikkring, uagtet han Intet har bidraget til Sikkringen, fordi han ikke er Hartkornseier, og at han faar Sikkringen, uagtet endog ikke det Grundstykke, han benytter, og ved hvis Bearbejdelse Ulyksten indtraffer, er indbraget under Vigningen, fordi det ikke maatte være ansat i Hartkorn, som ved Huse paa Gadejord. Det er en Uregelmæssighed; det erkjender Udvalget, men vi have fundet, at denne Uregelmæssighed allerede var tilstede i Regjeringens Forslag, at den fulgte af Regjeringsforlaget, nemlig med Hensyn til Sikkringen af Arbeidere for Andres Regning under de samme Forhold, at den udprang deraf, at man af praktiske Grunde og vægtige Hensigtsmæssighedsgrunde havde sat Vigning efter Hartkornet i Stedet for efter den Vigningsnorm, der findes i Industrien. Vi have derfor ikke ment, i alt Fald har Flertallet ikke ment det, at disse Uregelmæssigheder skulde være nogen Grund til ikke at gennemføre Tanken om Sikkringen af Arbeidere for egen Regning ogsaa i Landbruget samt i Søfart og Fiskeri, hvor tilbøielige Betragtninger gjøre sig gjældende. Men det bør altsaa bemærkes, at der er Medlemmer af Udvalget, der have taget et Forbehold, med Hensyn til hvilket de dog ikke have stillet Vindringsforlag i denne Henseende. Disse Medlemmer, som ere af den Formening, at det vilde være rigtigere, netop fordi Principet kun rent og klart og uden Uregelmæssigheder i sine Konsekvenser bliver gennemført ved Industrien, at indskrænke denne Tanke om Sikkringen af Arbeidere for egen Regning til dette Omraade alene og ikke at gennemføre den i Landbruget og heller ikke for Søfartens og Fiskeriets Vedkommende; thi der vil den af Udvalget foreslaaede Vigningsnorm frembringe lignende Uregelmæssigheder som i Landbruget — disse Medlemmer af Udvalget have altsaa forbeholdt sig paa et senere Stadium at stille Vindringsforlag i denne Henseende. Det er, som sagt, denne Udbvidelse, som jeg betragter som det principielt væsentligste Forslag, Udvalget har stillet. Det er denne Udbvidelse af Lovforlagets Ramme, som har medført, at vi foreslaa en hel ny Affattelse af § 1. At vi foreslaa en hel ny Affattelse sker kun af rent praktiske Hensyn, det Væsentlige er, at der er dette Tillæg til Loven, som findes udtrykt i vort Vindringsforlags 2det og 3die Stykke. Paa to andre Punkter have vi med Hensyn til denne Paragraf, som jo er den grundlæggende for hele Lovforlaget, fulgt Regjeringen. Paa disse to Punkter har der været megen Tvivl i Udvalget, og i alt Fald nogle Medlemmer af Udvalget

ere heller ikke principielt overbeviste om, at Regjeringens Forslag er rigtigt, men Alle have dog til Slut været enige om at følge Regjeringsforlaget, om ikke af andre saa dog af praktiske Hensyn. Der var nemlig Spørgsmaal, om der ikke skulde være to yderligere Betingelser for den Sikkring af Arbeidere, der her er Tale om, nemlig for det Første, at disse Arbeidere skulde være forsørgelsesberettigede her i Riget, og for det Andet, at de skulde være Medlemmer af en anerkjendt Sygekasse. Hvad det første Spørgsmaal angaar, vil det være i de Herrer's Grindring, som have fulgt dette Lovforlags Skjæbne noget nærmere, at det i Fjor var optaget i Regjeringsforlaget, at de paagjældende Arbeidere skulde være forsørgelsesberettigede her i Riget for at opnaa denne Sikkring, og at det da kun var et Mindretal i Udvalget, der stillede Forslag om, at dette skulde udgaa. I dette Forslag, der i Mar foreligger fra Regjeringens Side, er denne Betingelse udgaaet. I Udvalget have Mange været af den Mening, at det egentlig er principielt rigtigt efter Bestaffenheden og Begrundelsen af den Understøttelse, den Hjælp, den Sikkring, som der her er Tale om, at betinge den af, at Vedkommende er forsørgelsesberettiget her i Riget, og rigtigt, forsaavidt om det indeholder en vis Bessyttelse, et vist Fortrin, for vore hjemlige Arbeidere. Men vi have erkjendt, at det alligevel ikke turde være rigtigt at holde sig paa en saadan, om jeg saa maa sige, Nationalegoismes Standpunkt, navnlig naar vi se hen til, at i de omgivende Landes tilsvarende Lovgivning eller Lovgivningsforslag er en saadan Betingelse ikke optagen, og det vil altsaa let faae Præg af et noget ensidigt, et egoistisk Standpunkt, som det af internationale Hensyn, om jeg saa maa sige, ikke var rigtigt at fastholde. Hvad det andet Spørgsmaal angaar, har Regjeringsforlaget hverken i Fjor eller i Mar optaget den Betingelse, at Vedkommende skulde være Medlem af en anerkjendt Sygekasse. Nogle Medlemmer, deriblandt jeg, have ment ligesom forøvrigt ogsaa den Kommissions Flertal, paa hvis Arbeide Lovforlaget er bygget, at det vilde være rigtigt og naturligt at optage denne Betingelse, og jeg for mit Vedkommende er tilbøielig til vedblivende at tro, at det var naturligt at gjøre det saaledes, at denne Sikkring blev en yderligere Belønning til de Arbeidere, der viste deres Villie til at hjælpe sig selv paa det mere begrændsede Omraade, Sygeforsikringen, ved at træde ind i de anerkjendte Sygekasser.

Men naar dog Udvalget i det Hele har forenet sig om i dette Punkt at slutte sig til Regjeringsforlaget, hvis Standpunkt jo i